Teamă rece

de Dorin Mureşan

Cunoaştere

Astăzi, privindu-mă în oglindă, am găsit doar cenuşă, o cenuşă stinsă sub care chipul ei se aşternea ca o pătură roasă de carii. Am încercat să-i disting faţa, conturul feţei, ochii mari şi buzele groase. Dar se amestecau delirant cu porii negrii lipiţi pe sticlă. Eram imobil, fixat în gânduri reci care mă privau de mine. Îmi simţeam bătăile inimii frângându-se în contact cu aerul dur, răcoros. Pe argintul oglinzii găseam doar negreaţă. Şi bifam în gând fiecare apariţie neaşteptată a luminilor reflecatate de ochii ei mari şi-n acelaşi timp minusculi. Da. Îi găseam acolo, claustrofobi în spaţiul sufocant al rotocoalelor negre care îi îngrămădea. Erau două zerouri ce se închideau imperceptibil, căutându-şi miezul ascuns în punctele din centrul irişilor. Ce să le fi spus? Că se închid? Luceau difuz pe apele blânde ale oglinzii şi parcă nimicul îi ascundea şi mai tare, ca o haină nostalgică. Căci îi găsisem în nimicul de la picioare, în călcarea mea mută de pe caldarâmul străzii X. Când trecusem pe-acolo îmi apăruseră în faţă, la fel de negri şi de absconşi, ca o boare hidoasă ce-mi străpungea nările, înfierbântându-le. Să fii fost un tubercul al întâmplării? Zeama unei griji ascunse în spatele feţei încruntate care începuse să-mi vorbească şi care îmi spunea ceva despre cine sunt? Hm. Dar oare cine sunt dacă nu cel din oglindă, cel pe care-l privesc acum şi care îşi ascunde ochii în cenuşa stinsă? Sau ceea ce văd acolo e doar chipul ei care încearcă să-mi dea o nouă formă, una macabră, punându-mă faţă în faţă cu necunoscutul? Da. Sunt şi eu şi ea, la un loc, ca-ntr-un un experiment mistic. Detaliile încă le percep cu o grijă adâncă... ea privindu-mă, eu săltând înainte ca pentru a-mi transforma paşii într-o rupere de nori. Şi masa galbenă pe care îmi întindeam mâinile căutând îmbrăţişarea nicăieriului. Căci nu găseam acolo nimic, sau poate găseam prea mult. Prea mult din mine. Nu, nu. Să o iau de la capăt. Ieşisem pentru a culege

un nu-ştiu-ce din aer. Aveam o cădere lină, trâmbiţată doar de paginile pe care le găseam încă în minte. Dar erau albe... Apariţia ei neaşteptată le-a înegrit, lăsându-le să piară undeva în spatele amurgului... nu-i vedeam ochii... erau doar roţi de cenuşă stinsă, ca o ardere de tot a suferinţei, ca un sacrificiu suprem adus ei... doar cearcănele adânci care îmi vorbeau mai mult decât vocea ei simandicoasă, plină de setea dorinţei. Nu i-am răspuns la întrebare... sau poate am făcut-o... poate atunci m-am pierdut lăsând-o să găsească în mine aliatul de care avea nevoie. Dar ochii i-am găsit abia mai târziu, pe masa galbenă, lângă halba de bere. Am încercat să-i disec, să văd ce se-ascunde în sfera lor cristalină... însă n-am găsit decât liţe arse care piereau sub apăsarea moale a degetelor mele. Şi ce să-i fi spus? Că nu mai e? Nu, nu. I-am spus ceva... i-am povestit o chestie ciudată pe care a găsit-o nostimă. Şi a zâmbit aruncându-se peste mine, luându-mă în palma ei fierbinte şi sărutându-mă ca pe o arătare scornită din basme. Mă înmuiasem de tot. Păream doar o cârpă cu care nu poţi să ştergi decât praful de pe oglindă, praful gros care îţi ascunde faţa. Devenisem un atuu, al ei, şi asta începea să mă îngrijoreze. Nu puteam să fiu dintr-o dată ce n-am fost atâta timp, ca şi cum o piatră m-ar fi spart în bucăţi mici, infime, din care nu mai înţelegeam nimic. Dar asta a fost. Asta s-a întâmplat. Fuzionasem cu fiinţa ei, cu suferinţa, cuvintele, mângâierile şi sărutul ei. Mă pierdusem definitiv în aria de note pe care le scotea printr-o trâmbiţă ascunsă în dosul zâmbetului, devenisem fad, ca un cântec de leagăn desfigurat. Nu mai fiinţam. Şi abia acum văd totul în oglinda asta în care mă tot privesc fără rost. Văd totul, ca şi cum cel ce e dincolo, ascuns în negreaţă, e de fapt aici, în timp ce eu sunt dincolo, pierdut în cloceala neagră a unui trecut rece şi totuşi încă nestins.

Autocunoaştere

În oglindă am reuşit să mă cunosc, sa aflu cine sunt eu şi dacă acest eu sunt chiar eu. Am insitat de multe ori să port o discuţie serioasă cu mine, dar de fiecare dată m-am găsit afundat până la gât în lâncezeală. Şi am tras de mine... dar n-am vrut să ies de acolo. Nu o dată m-am înfuriat din cauza neputinţei de a scoate un cuvânt, unul singur, de la mine. Dar privirile îmi erau rătăcite pe glezna ei. Nu puteam să suflu din cauza aromei brutale ce emana din pielea fină de pe glezna ei. M-am forţat să nu mai găsesc în asta un deliciu. Încercam să-mi imaginez părul tare care ar fi putut îngropa albeaţa pielii. Însă entelehia nu s-a actualizat. Căci potenţa s-a pierdut undeva în plăcere. Hm. În plăcerea de a nu mă mai vedea pe

mine. Cine sunt eu? Cine sunt eu? Am repetat întrebarea la nesfârşit crezând că răspunsul îl voi găsi în ecoul ei. Dar din spaţiul interogaţiei mele, nu a venit nimic. Doar un soi de umbră a agoniei pe care n-am reuşit să o percep până la capăt. Nu pot să mă văd pe mine în oglindă chiar dacă aş fi de cealaltă parte. Fiindcă figura mea se dilată uşor, cu fiecare semn de întrebare, preschimbându-se într-o masă lichidă care se scurge pe jos. Şi în oglindă, nu pot vedea ce e pe jos. Nu pot vedea ce e sub mine. Credeam că ea pusese la cale cu seninătatea ei dezinvoltă tot ceea ce ni se întâmplase. Ridicolul în care mă situam prin gesturile mele crude, de misogin spălat de ură. Sărutul pe care i-l aruncasem aproape inconştient, fără să ştiu ce fac, în praful ce şiroia lent printre cotoare de cărţi necitite. Da... asta m-ar fi putut calma, rodul mâinilor galbene de importanţă, aprinse incisiv sub imboldul de a găsi cuvintele şi de a le aşterne pe albul feţei lumii. Dar nu... apropierea ei devenea mai importantă. O găseam acolo printre rafturile bibliotecii, privind dincolo de cărţi, către un mine neştiut. Şi valorile începeau să sufere, căci nu mai puteam afla în acel mine nimic în afară de urmele palide ale unor lumini demult stinse. Ne-am retras buimăciţi între canapelele luxuriante ale unui local izolat într-un colţ de bloc. Am încercat să privesc din nou în mine. Dar nu mă mai găseam nici măcar îngropat în lâncezeală. Fusesem înghiţit de glodul acela unsuros în care zbaterile erau letale. Poate că asta s-a şi întâmplat... neputinţa de a nu mai fi eu a condus la dispariţia mea. Şi abia atunci am realizat că numai privind-o reuşesc să mă văd pe mine. Ah, ce mai imagine! Ca şi cum ai fi stat la aceeaşi masă cu o persoană a cărei figură îţi aparţine. Asta să fie auto-cunoaşterea despre care vorbesc toţi? De ce nu?

Supracunoaştere